

PHẦN XII

Hoàng My vừa nôn nao vừa lo sợ khi xe về đến thành phố, cô cứ nhấp nhòm khi xe gần đến nhà. Ông Nguyễn quan sát cử chỉ của cô rồi khẽ cười:

- Hình như cô mới đi xa lần đầu thì phải? Vì tôi thấy cô cứ nôn nao.

Hoàng My gượng cười:

- Có lẽ thế.

- Tôi thật khó xử với cậu Phong khi bắt vợ cậu ấy cực khổ thế này.

- Ông đừng nói thế, tôi phải cảm ơn ông mới đúng vì ông đã tạo cơ hội cho tôi.

Ông Nguyễn bật cười:

- Cơ hội là do bản thân mình tạo ra, nếu cô không có năng lực thì tôi sẽ không chọn đâu.

Hoàng My khẽ cười không nói gì, đúng hơn là không biết phải nói sao. Cô lơ đãng nhìn hai bên đường, khi xe dừng trước cửa nhà thì trời đã tối. Hoàng My bước xuống xe, cô đợi ông Nguyễn đi rồi mới bấm chuông. Dì Hai lót tót chạy ra:

- Cô về rồi à? Mệt không?

Cô đưa mắt nhìn xe Phong đậu trong sân và tim cứ đập mạnh khi nghĩ sắp gặp anh. Cô vừa vào phòng khách thì thấy Phong từ trên lầu đi xuống.

Hoàng My đứng yên nhìn anh:

- Em mới về.

Phong gật đầu chứ không nói gì, anh lạnh lùng bước ra ngoài, My nghe cổ mình nghẹn đắng:

- Anh đi đâu vậy?

- Tôi đi dự tiệc, có gì không?

Hoàng My chớp mắt:

- Em có thể đi với anh không?

Phong quay lại nhìn cô, cái nhìn làm My thất lòng. Lần đầu tiên cô nhận ánh mắt ấy từ anh.

- Tôi không thích, em mệt rồi nên nghỉ sớm đi.

Nói rồi Phong bước thẳng ra ngoài, Hoàng My đau đớn nhìn theo, dù rất cố gắng cô vẫn không ngăn được mình đừng khóc. Cô thần thờ đi về phòng, lại một đêm nữa cô thức để chờ Phong. Thật lâu, gần nửa đêm cô mới nghe tiếng chân anh. Phong mở cửa bước vào, My rụt rè nhìn anh:

- Để em soạn đồ cho anh.

Phong không nói gì, anh ngồi xuống ghế im lìm:

- Anh tắm đi, sẽ thấy khỏe hơn.

Phong lẳng lẳng đi vào phòng tắm, My muốn nghẹt thở vì không khí nặng nề Phong mang đến, thái độ của anh làm cô hoang mang và chỉ biết đau khổ trong thâm lặng. Lát sau Phong trở ra, không nhìn đến cô, anh bước thẳng ra khỏi phòng. Không thể im lặng được nữa, My bước nhanh đến chặn trước mắt Phong:

- Anh đừng như thế. Hãy nghe em nói có được không?

Phong nhìn cô im lìm:

- Từ bây giờ cô cứ làm những gì mình thích, xem như không có tôi.

Hoàng My buông tay Phong ra, cô nói như khóc:

- Anh cố chấp lắm. Coi như em có lỗi đi, nhưng chuyện chỉ có vậy mà anh lại nỡ đối xử với em như thế này sao?

Mặt Phong vẫn không thay đổi khi nghe giọng Hoàng My bắt đầu bật đi vì khóc:

- Có lẽ tôi cố chấp thật, nhưng tôi không bao giờ chấp nhận một người vợ nhẹ hạnh phúc gia đình.

Hoàng My nói uất ức:

- Em không có, sao anh không chịu hiểu hoàn cảnh của em. Anh tàn nhẫn lắm khi cứ mãi áp đặt cho em những điều không phải đó.

Phong nhìn cô lạnh băng:

- Thế tôi phải hiểu sao đây về việc làm của cô. Chồng là một giám đốc mà để vợ đi làm công cho công ty khác, cô có nghĩ cho tôi không. Tôi khuyên cô, nếu cứ bám theo những suy nghĩ về lòng tự trọng, sĩ diện, cô sẽ không thanh thản đâu.

Hoàng My rớt nước mắt. Phong hơi quay đi khi thấy hình ảnh của cô:

- Thật ra em muốn chứng minh cái gì? Em có xem tôi là chồng, là người thân của em không? Sống dựa vào chồng mình là nhục nhã sao?

- Em đã giải thích rất nhiều lần, sao anh không chịu hiểu. Anh ác lắm, nếu bắt em phải đối diện với những chuyện như thế này. Sao anh không nghĩ những gì em làm là vì anh, vì em yêu và xem anh quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Phong hơi quay đi khi nghe tiếng nấc của cô:

- Nếu xem trọng tôi, em đã không xem nhẹ lời nói của tôi như thế. Em làm tôi rất mệt mỏi, tôi sẽ không ép buộc em bất cứ điều gì nữa. Em cứ làm những gì mình thích.

Nói xong, 5ện gì?

- Về em. Anh không tin ông ấy không nghĩ đến hoàn cảnh của em mà bắt đi công tác như thế.

Hoàng My bối rối.

- Anh đừng làm thế, là do em tự nguyện. Ông Nguyễn cũng rất áy náy vì điều này, ông ấy không như anh nghĩ đâu.

Phong nhìn cô, không biểu lộ gì:

- Vậy à.

Hoàng My gạt mạnh đầu, rồi cô rụt rè bước đến:

- Đừng giận em nữa. Anh không biết mấy ngày ở Đà Lạt, em đã đau khổ ra sao đâu. Em không bao giờ muốn làm anh buồn cả, thật đấy!

Phong khẽ thở dài, giọng Hoàng My hùng hồn:

- Em hứa là sẽ giữ lời. Không bao giờ em đi như thế nữa đâu.

- Anh không ích kỷ như em nghĩ, và rất thông cảm tâm trạng của em. Thật ra anh không chịu nổi khi thấy em phải đi làm cực khổ trong khi anh dư sức bảo bọc vợ mình.

- Em xin lỗi, nhưng công việc của em đâu có cực khổ gì. Anh yên tâm đi!

Phong lại thở dài, vừa giận vừa yêu quay quắt, Hoàng My có biết cô đã chi phối toàn bộ lý trí của anh không?

Hoàng My nửa muốn đứng yên, nửa muốn đến bên Phong, nên cô cứ rụt rè nhìn anh. Phong nhoi nhói vì cử chỉ đó của cô. Anh nói dịu dàng:

- Lại đây với anh!

Như chỉ chờ có thế, Hoàng My đã nhào vào lòng anh, cô khóc:

- Anh ác lắm.

Phong không nói gì, chỉ ôm siết cô vào lòng, được ở bên cô thế này, Phong mới biết mấy ngày vừa qua anh đã nhớ cô ra sao? Hoàng My cũng vậy, cô nhắm mắt thả mình trong vòng tay Phong. Lúc này đây, không ai muốn nghĩ đến điều gì cả, hai người chỉ cần có nhau là đủ. Thật lâu, Phong đỡ cô ngồi ngay ngắn lại:

- Em đi làm là anh đã chiều hết mức rồi, đừng làm anh phải thất vọng nữa, quả là không nhẹ nhàng trong mấy ngày qua, em có hiểu không?

Hoàng My không nói gì, cô hôn lên khắp mặt Phong như lời xin lỗi. Rồi cô chột mở choàng mắt như sực nhớ:

- Lúc này chị Ngọc gọi điện đến.

Phong nhướng mắt:

- Vậy à!

- Chị ấy bảo lo không biết anh về nhà chưa?

Phong khẽ cười:

- Tính Ngọc là thế, cô ấy hay lo xa lắm.

Hoàng My ngọ nguậy trong lòng Phong:

- Hình như anh chưa bao giờ kể cho em nghe về những người bạn thân của mình.

Phong nhíu mày như cố nhớ:

- Không có gì phải kể. Giống như em và Chi vậy, tụi anh rất hiểu nhau, vì thế mà thân đến bây giờ.

- Thế còn chị Ngọc?

Phong đưa mắt nhìn cô, rồi như chợt hiểu ra, mắt anh nheo lại như thú vị:

- Anh quên cũng có lần mình giận nhau cũng là vì Thúy Ngọc.

Hoàng My mím môi ngồi yên, Phong thảm buồn cười vì cử chỉ trẻ con của cô:

- Sao không hỏi thẳng những gì em nghĩ, em có quyền đó mà, đâu cần phải vòng vo như thế.

- Em xin lỗi.

Phong hôn nhẹ lên mũi cô:

- Anh biết mình làm gì và cần gì. Không ai có thể thay thế được em cả, hiểu không?

Hoàng My chớp mắt, những lời của Phong làm cô thấy vững lòng, tự nhiên cô nép sát vào anh hơn:

- Em cũng vậy.

Rồi cô ngược nhìn anh mỉm cười. Phong nhìn cô đắm đắm, đôi mắt làm My rã rời vì cảm giác rung động:

- Anh nhớ em lắm.

Phong nhắc bổng cô lên trên đôi tay của mình, Hoàng My choàng tay ôm chặt lấy cổ Phong, cô cười khúc khích, giấu mặt vào cổ anh, khi Phong cứ tham lam không muốn rời môi cô. Nếu cuộc đời này luôn có tình yêu của Phong bên cạnh thì My biết cô sẽ không sợ bất cứ điều gì.